

از مهم‌ترین دلایل جاذبه‌های مهاجرپذیر بودن چابهار، دورنمای یافتن شغل و فرصت‌های ایجاد شده توسط پروژه‌های توسعه‌ای منطقه آزاد، بنادر، پتروشیمی و صنایع فولاد است. این مسئله در کنار دافعه‌های مبدأ که بیشتر روستاهای شهرستان و حتی شهرها و روستاهای دیگر شهرستان‌های استان را شامل می‌شود، از جمله خشکسالی و از دست‌رفتن امکانات زراعت، باگداری و دامپروری، رکود اقتصادی و افزایش بیکاری و... فهم وضعیت مهاجرپذیری چابهار و حوزه فراگیر را ساده‌تر می‌کند.

این عوامل چابهار را دومین شهر مهاجرپذیر (بعد از زاهدان) و کنارک را چهارمین شهر مهاجرپذیر استان سیستان و بلوچستان کرده است که بار جمعیتی مضاعفی را به این منطقه تحمیل می‌کند. علاوه بر جریانات داخل استانی، نشانگرها مهاجرت از دیگر استان‌ها مانند خراسان جنوبی، کرمان، و هرمزگان را نیز نشان می‌دهند که در کنار مهاجرت خارجی مانند کشور پاکستان زیرساخت‌های شهری، مسکن، آموزشی، بهداشتی و درمانی، اشتغال و... را دچار مشکل ساخته است.

جمعیت مهاجر که اغلب به لحاظ وضعیت تحصیلی و آموزشی، اقتصادی، مهارت شغلی به خصوص مهارت لازم برای کار در صنعت و شیلات و... پایین هستند، با تشديد فقر مطلق و نسبی، تغییرات فرهنگی، شکاف اجتماعی، بیکاری، اختلافات فرهنگی و قومیتی، افزایش قیمت زمین و مسکن، بحران آب و آسیب-های اجتماعی در منطقه سکونتگاه‌های برنامه ریزی‌نشده را گسترش می‌دهند و موجب افزایش حاشیه‌های شهری مانند کمب، مرادآباد، عثمان‌آباد و... می‌شوند که در حال حاضر بالغ بر 40 هزار نفر را در خود جای داده‌اند.

جمعیت مهاجر علاوه گسترش سکونتگاه‌های برنامه ریزی‌نشده، مناطق سکونتگاهی مانند روستای تیس را نیز تحت تاثیر خود قرار داده‌اند، به طوری که طی نزدیک به سه دهه جمعیت روستای تیس بیش از سه برابر شده است.

توجه به معضلات ناشی از جابه‌جائی جمعیت ضرورت و اهمیت بررسی دقیق این رویداد همراه با برنامه ریزی برای کنترل و کاهش آن را دو چندان می‌کند. از این رو باید برای مهاجرت در دو محور چابهار و حوزه فراگیر آن یک برنامه واقع‌بینانه و عملی که در راستای مسئولیت اجتماعی سازمان منطقه آزاد چابهار و دیگر دستگاه‌های متولی و مستقر تدوین و به اجرا گذاشت.

